

Protokoll från Årsmöte 23 november 2019

Plats: Sjöfartshotellet, Stockholm, kl 13-15

* **Ordförande Håkan Lundgren hälsar de närvarande välkommen**

* **Mötet finnes behörigen utlyst.**

• **Dagordningen godkänns**

• **Val av två justeringsmän/kvinnor**

-Norman Wulff

-Stefan Liljevall

• **Val av ordförande och sekreterare för mötet**

-Håkan Lundgren, mötesordförande

-Gunnar Vagerstam, mötessekreterare

• **Redovisning av årets verksamhet**

Styrelsen har haft ett styrelsemöte samt ett arbetsmöte ang. hemsidan

Den 10 mars hade vi vår vinterträff på Sjöhistoriska museet

Vårträffen hölls 1 juni som vanligt i Norrviken

Höstträffen 7-8 september i Finnhamn

Sällskapet har 50 medlemmar varav fyra är hedersmedlemmar

LKS-Bladet ges ut med 5 nummer per år, varav ett tryckt nummer

• Redovisning av sällskapets ekonomi (delas ut på mötet)

Kassören Bo Jernberg föredrar den ekonomiska berättelsen.

Ur innehålllet: Resultatet under 2019 blev ett underskott på 225,07 kr

I kassan (Plusgirokontot, finns 7 726,83 kr).

* **Mötet beviljar styrelsen ansvarsfrihet**

* **Verksamhetsplanering för 2020**

Beslut:

Vinterträff 7 mars 2020: Artipelag, Värmdö

Sommarträff 6 juni 2020: Norrviken,

Runmarö

Höstträff 5 september 2020: Finnhamn

Årsmöte avhålls 21 november 2020

Diskussion/Ideer:

- Utökat, mer organiserat samarbete med andra förbund (Allegro, t ex).

Informationsutbyte kring olika aktiviteter 2020, länkar på resp. parts hemsida, m. m.

Norman Wulff

- "Hemma hos"-reportage, text och bild, hos olika båttyps-seglare. Kathryn och Torkel Arnberg

• **Val av styrelsemedlemmar**

-Ledamot och sekreterare: Lasse Bergman

-Webbredaktör, vakant. Tillförordnad: Håkan Lundgren

-Ledamot och redaktör LKS-bladet:

Belinda Embjörns Lundberg

Kvarstår till nästa årsmöte:

Håkan Lundgren

Bo Jernberg

***Val av valberedning**

-Anders Lundberg, sammankallande

-Gunnar Vagerstam

• **Inga inkomna skrivelser och motioner**

• **Övriga frågor**

• **Mötet avslutas**

Gunnar Vagerstam
Sekreterare

Håkan Lundberg
Mötesordförande

Norman Wulff

Stefan Liljevall

Justeringsmän

Här fortsätter Åke Somnells jorden- runt-segling med Miss My

Nuku Hiva

Det är fredagen 25 april och vi har ankrat utanför Taiohae på Nuku Hiva efter den långa etappen från Galapagos. Vi är alltså i Franska Polynesien, som är ett "översjöiskt" franskt territorium (*Pays d'outre-mer de la Polynesie Francaise*) och som på svenska också kallas Sällskapsöarna. Området är indelat i fem regioner, varav Marquesas är en. Huvudorten för hela området är Papeete på Tahiti.

Marquesasöarna är geologiskt sett relativt unga vulkanöar, som ännu inte bildat barriärrev som fallet är i andra ögrupper i området. Ön har formats av två vulkaner, varav Mt Tekao är den högsta (1183 m).

Ovanför Taiohae reser sig toppen av Mt. Muake – 864 m ö h. Inte så imponerande högt, men ändå en mäktig syn nere från bukten. Nuku Hiva har cirka 2000 invånare – varav huvuddelen bor i Taiohae, som är

Mt Muake ovanför Taiohae

administrativt och ekonomiskt centrum för Marquesasgruppen.

Polynesierna är ursprungligen ett blandfolk som tros komma från Ostasien, även om Heyerdahl försökte bevisa att de kom från Sydamerika. De antas ha spritt sig över Stilla Havet för ett par tusen år sedan. Dagens polynesier är en blandning av dessa ursprungliga samt européer och andra raser - speciellt asiatiska. De betraktas som vackra, generösa, vänliga och musikaliska. De tar nog livet lite mer

med en klackspark än vad vi västerlänningar i allmänhet gör. Vi hade givetvis förväntat oss en välkomstdellegation med sång och dans men den kanske väntar på stranden...

Vad vi väntat skulle möta...

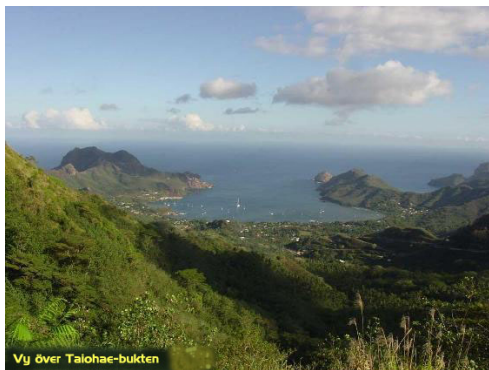
Innan vi gör oss redo att ta oss iland kollar vi hur det står till med Miss My. Hon är fruktansvärt skitig, vi måste ha gått igenom något oljeutsläpp. Dessutom har en massa "långhalsar"

(barnacles) satt sig fast i hennes akterparti. Seglen har tagit en del stryk, båda genuorna är trasiga i nederkanten som skavt mot pulpit. En massa jobb väntar alltså. Vi väntar ut ett par regnskuror och jollar in till stadens kaj. Först gäller det att hitta gendarmeriet. Det är lätt gjort för staden är inte stor och kontoret ligger strax ovanför hamnen. Gendarmen själv är en trevlig fransman, som förvisats hit på tre år. Lite pappersexercis naturligtvis, men vi är vana vid värre. Vi blir lovade tre månaders visum som kan hämtas ut i Papeete och vi skall inte behöva betala "bond" för denna tid (vilket visade sig inte vara helt riktigt). En affärsrunda i byn visar att det mesta i förnödenhetsväg finns även om det är dyrt. Allting måste ju tas från Tahiti. Vad som förvånar oss är att det är ont om grönsaker, trots att det ju måste växa så det knakar. Kött köper vi av en farmare, som har butik nere vid stranden. Bra varor och rimliga priser där. Ost kommer "demail"!

Några vuxna män har redan tagit helgledigt och spelar boule nere vid stranden, franskt så det förslår. Så blir vi också konfronterade med ett svenskt inslag. Vi möter en något udda figur i 35-årsåldern, klädd i hawaiiiskjorta och med en rad halsband. "Så söt man kan se ut", säger Birgit när han passerar. "Oj", säger killen,

”ni måste vara svenskar”. Han låtsas inte om kommentaren eller också tar han den som en komplimang. Vi stannar och pratar en stund. Han berättar att han hade vunnit en ansevärd summa pengar på lotteri hemma och nu varit borta från Sverige i sju år. Hans svenska är inte den bästa, men om vi förstår rätt gör han affärer med kläder. Vad vi dock förstår är att han nu är ganska deppig. Han hade förälskat sig i en polynesisk skönhets, hon var *Miss Bora-Bora*, vilket inte vill säga lite. Av någon anledning så är kärleken inte besvarad, vilket ju kan knäcka den starkaste. Vi säger hej då och önskar honom bättre lycka innan vi jollar tillbaka till *Miss My*. Som vi kan lita på!

Vi summerar första dagens intryck. Ögonbedövande vackert och mycket vänliga människor. Så vi stannar väl en vecka som nog behövs för att vila ut. Reparera, städa, tvätta, proviantera och naturligtvis se oss omkring en del. Till middag: Entrecote med ris och bearnaise-sås samt papaya som efterrätt. Birgit lyckas också trola fram en flaska rödvin.

Andra dagen på *Nuku Hiva* inleder vi med att försöka återställa lite av *Miss My's* naturliga skönhets. Invändigt tvättar Birgit bort det Optimus sotat ner och jag dyker ner och ger mig på långhalsarna. De sitter ordentligt fast och här i viken är vattnet närmast bräckt, så de lär släppa taget själva efter några dagar. Så gör jag ren filter till dieselmotorn och lyckas givetvis tappa prylar ner i kölsvinet.

Vi tar en promenad uppåt den vackra dalen. Här finns massor av färskvatten att gotta sig i, både i den lilla bäcken och i en mineralvattenkälla. Denna källa beskrivs i en SSCA-bulletin som innehållande *Perrière*, ett fransk välkänt mineralvatten. Det verkar faktiskt stämma med verkligheten och vi hämtar lite senare 10 liter i en dunk. Synd att vatten är så tungt! Det finns för övrigt ett flertal kranar nere utmed stranden. Vattnet är lite grumligt efter regnet men troligen ofarligt. Vi har ju Montezuma i gott minne, så är ändå lite försiktiga.

Jag återupptar kontakten med Len på söndagskvällen. Överraskande bra signaler så vi behöver inte ringa till Landsbro, som vi tänkt. Ett samtal på tre minuter hade gått löst på nära en hundralapp!

Det är ganska få båtar i viken just nu, några amerikaner och kanadensare samt en schweizisk båt. Den senare är faktiskt den första europeiska seglare vi sett sedan Panama. Vi har god kontakt och utbyter erfarenheter med King och Lois Curtis från Bainbridge, Washington i båten *Hestia*. Lois är också radioamatör med signalen KA7UKT.

Ett par dagar i den fridfulla omgivningen med sol och bad laddar våra egna batterier och vi fyller på det nödvändigaste i proviantväg. Vi diskuterar nästa etappmål. Ett alternativ är *Hiva Oa*, den näst största ön i Marquesas och mest känd för att det var här den franske målaren *Paul Gauguin* tillbringade sin sista tid i livet. Han är också begravd på ön, vid sidan om den belgiske sångaren *Jacques Brel*. *Hiva Oa* ligger lite väl långt nere i sydost och vi vet att det finns ett Gauguinmuseum på *Tahiti*. Det får bli *Ua Pou* istället. Idéer och goda råd dyker upp stup i ett. Ett råd är att gå in i *Daniel's Bay* lite väster om *Taiohae* och besöka Daniel – bli för att proviantera frukt och grönsaker. Så får det bli!

Tisdag 29 april och vi är klara att lämna *Taiohae* klockan 16.00. Nästan lugnt, så det blir motorsegling ner mot Daniels. Solen står lågt rakt emot så det är svårt att se konturerna av land. Efter lite tvekan väljer vi en vik och det visar sig vara rätt. Vi ankrar över sandbotten på 4 meters djup. Vi ser några skjul inne vid stranden och kor betar i närheten men inga människor syns. Bergformationerna i bakgrunden är ännu mer imponerande än vid *Taiohae*. Vi tar det lugnt men märker att en massa *no-nos* hittar ut till oss. Det är två sorter, en svart och en vit. Bits gör dom alla, det är svårt att avgöra om några är värre än de andra...

På onsdag, som är Valborgsmässoafton, ser vi folk på stranden på morgonen. Efter frukost flyttar vi närmare in och jollar iland. Det är högt svall, men vi kommer iland efter lite strul. Det är Daniel själv och tre ungdomar som möter oss. Vi följer med Daniel upp till hans ställe som ligger lite ovanför bukten.

Han berättar att lite längre upp i dalen finns ett av världens högsta vattenfall *Hakau* som är 350 meter högt. Vi avser fortsätta mot *Ua Pou* framåt eftermiddagen, så vi anser oss inte ha tid att gå ända till fallet. En liten tur uppåt dalen gör att vi ser *Hakau* på avstånd. Högt är det men för oss ter det sig mest som en rännil som kastar sig utför stupet.

Så gör vi oss klara för vidare färd. Innan vi hunnit iväg kommer Daniel ut till *Miss My* med en stor bananstock som han lämpar över mantåget in i sittbrunnen. Men det är inte bara bananer som kommer ombord. Vi ser en stor svart spindel som lämnar

bananstocken och blixtnabbt kilar över kanten till kajutan och är sedan försvunnen någonstans i *Miss My's* innandöme.

Det visar sig att det är ganska blåsigt och gropigt då vi kommer utanför bukten. Det blir närmast bidevind och dålig framfart. Vi har gummijollen på släp och det är stor risk att vi får vatten i den. Av erfarenhet vet vi att det är slitsamt att bärga den då. Det klokaste är nog att gå tillbaka till gamla ankarplatsen och ta det lugnt. Så det gör vi... Det blir lite segelreparation och brödbak. Vi kliar myggbetten och går till kojs.

Ua Pou

Så är det 1 maj. Tidigt upp och besättningen gör sig klar för demonstrationståg. Det blir en enkel runda på fördäck medan skepparen skanderar slagord för att ingjuta mod i den övriga besättningen. Tveksamt om det är rätt metod...

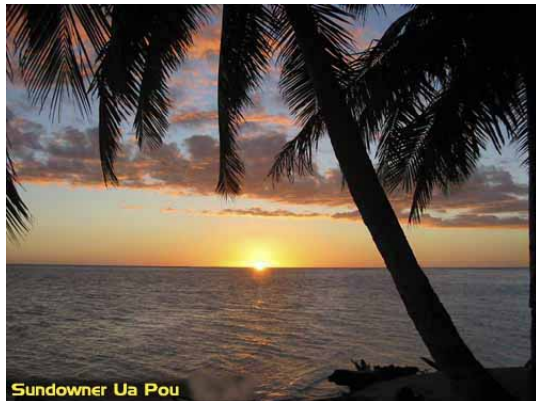
Hur som helst så verkar det lugnare än igår. För säkerhets skull stuvar vi lillbåten på däck. När vi kommer loss från *Nuku Hiva* märker vi att vinden bör bära mot *Ua Pou*. Om inte hade vi varit beredda gå direkt mot *Tuamotus*.

Det tar 4,5 timmar ner till *Hakahetau* på *Ua Pous* nordvästsida. Ankarplatsen är rullig så vi lägger ut två ankare. Vi ser oss storögt omkring, platsen är ännu mer dramatisk än vad vi upplevde på *Nuku Hiva*. Kägelformade toppar vid sidan om en grön dal, som skjuter in mot mitten av den lilla ön.

Det blir en ganska äventyrlig landstigning vid en betongbrygga, men några barn hjälper oss att få upp jollen på bryggan. Vi går en liten runda i byn, först till "the main store", en liten butik i ett skjul. Vi köper några öl. Så jagar vi frukt igen. Några flickor hjälper oss att peta ner papayor från ett träd. Dessa plus några limes,

apelsiner och en brödfrukt får vi för cirka 30 Sek. Vi tycker det är dyrt men vi förstår att det är besvärligt för småfolket med det prisläge som råder. Så får några småkillar sälja sin fångst av några små fiskar. Vi vet inte vad det är för sort men det visar sig att de smakar ungefär som sik, riktigt gott som omväxling. Så kan vi skjuta på corned beef ytterligare en dag.

Så tar vi ännu en promenad uppåt dalen. På återvägen betraktar vi solnedgången och avslutar dagen i sittbrunnen med ännu en *Sundowner*. Vi känner oss laddade inför nästa etapp ner till *Ahe* i *Tuamotus*, som vi bör klara på fyra dygn.

Ua Pou –Tuamotos

Fredag 2 maj och vi lämnar Marquesas. Som vanligt är morgonen lugn, vilket alltså betyder motor att börja med. Men så kommer passaden som ger halv vind och god fart på sydvästlig kurs. Nu känner vi igen oss, delfiner har avskedsföreställning. Birgit är tuff och bakar bröd trots släng-gungan.

Till lunch/middag äter vi fiskarna från igår plus papaya. Vi dricker vatten efter maten och får plötsligt båda ont i magen. Troligen beror det inte på vattnet den här gången, vi har druckit av det flera gånger tidigare. Magarna lugnar ner sig så småningom. Birgit har nu också andra besvär no-nos-betten har gett en sorts allergiutslag som är mycket irriterande. Det blir ju inte bättre av att det stänker in en och annan

skur av saltvatten. Natten är rullig men Styrbjörn håller kursen bra. Vi påminner oss om hur det var att sova i en säng som står stadigt, det var senast i *Caripe Venezuela*, i februari. Vi kanske kan hyra någon "fale" på Tahiti...

De närmaste tre dygnen fortsätter ganska händelselösa. Passaden är stadig 8-9 m/s och emellanåt är det på gränsen att vi får back i babordsgenuan. På söndagen noterar vi en middagsposition av S 12° 16' /W 144° 06'. Det innebär att vi kommit något norr om färdlinjen. Vi har noterat en medström cirka 0,7 knop och den har tydligen även drivit oss lite åt nordväst. Vi korrigerar kursen åt söder och tar ner babordsgenuan.

Efter solnedgången och medan vi ännu har en horisont, tar vi höjd på fyra stjärnor. Resultatet blir perfekt, entydiga skärningspunkter mellan de olika ortlinjerna. Nu hörs även radiofyrrar från *Manihi* och *Takapotu*, men lite för svaga för att ge pålitliga bäringar. Kontakten med Len är god, det är vårväder hemma i Svedala.

Måndag 5 maj och idag får vi vara lite extra noga med navigeringen, så att vi kan anpassa angöringen av *Ahe* imorgon bittida. Det är lågvatten cirka 10.40 lokal tid så då bör det vara lämpligt att passera in i lagunen från 10.00 och minst ett par timmar framåt. Man får ju "medskjuts" in av tidvattnet sedan det vänt efter lågvatten.

På kvällen tar vi stjärnfix på *Sirius*, *Canopus* och *Betelgeuse*. Vi får en stor triangel en bra bit norr om beräknat läge. Nu hörs fyren på *Manihi* bra (MH på 285 kHz) så kompletterat med radiopejlingen har vi skaplig koll på läget. Vid rekonstruktion visar det sig att stjärnkrysset från *Sirius* och *Canopus* är rätt, medan *Betelgeuse* ger en linje som ligger 10 sjömil fel. Vi har ingen rimlig förklaring till felutslaget annat än slarvig avläsning.

Världen är fylld av kontraster och speciellt gäller det *Polynesien*. *Marquesasöarna* är lummigt gröna och strävar högt mot skyn och man kan se dem på kanske 40 sjömils avstånd. Nu, 500 sjömil från *Marquesas*, närmar vi oss *Tuamotos* och måste vara beredda på något helt annat. Gruppen består av ett 80-tal atoller och ett par något större öar spridda över en stor yta. Man talar om dessa som "paradisöarna", men det kan finnas ormar i paradiset! Så man ser också uttrycket "de farliga öarna"! Det är ett geologiskt mycket äldre område än *Marquesas*. Vulkanbergen har sjunkit under havsytan, det är bara kraterranden som syns i form av korallbevaxta "ringrev". Med en saltvattenslagun innanför som kan vara 10 sjömil eller mer i diameter.

De flesta synliga reven sticker bara upp ett par meter ovan havsytan och är sparsamt bevaxta med palmer och buskar eller gräs. Det farliga är de rev som döljer sig strax under ytan. Det krävs noggrann uppsikt så att man kan väja i tid. Inne i en lagun där vattenytan är lugn och man kan se botten på minst 20 meters djup, är det oftast "korallhuvuden" som man måste se upp för. De är mörka under ytan och oftast lätta att se. Ringreven har en passage där tidvattnet forsar ut och in! Det är det "hål" man måste finna för att komma in i lagunen.

Ahe

Skärpt vakthållning gäller för natten till tisdag. Som beräknat får vi landkontakt vid soluppgången. *Ahe* dyker upp som en smal strimma vid horisonten. Vi är tidigt ute så vi drejar bi utanför nordostspetsen av atollen ett par timmar. Inpassagen skall ligga uppe vid nordvästra hörnet. Vi ser inte själva hörnet men identifierar inpassagen, *Reianui Pass*, trots att det inte stämmer helt med den skiss jag kopierat från en seglingsguide.

Vårt första passageförsök avbryter vi mitt i passagen, vi ser kraftiga brott föröver tvärs inloppet. Vi vänder på en femöring och motrar tillbaka mot 3 knops ström. Vi gör oss redo för ett andra försök men även detta avbryter vi på grund av en kraftig regnskur som sätter ner sikten. Vi ser emellertid då både röd och grön prick, så vi är säkra på att leden går där. Tredje gången gillt, vi kastar oss modigt in i "brotten" som visar sig vara upprörd sjö där tidvattnet möter lagunens vatten. Lagunen är oval till formen, cirka 12 sjömil lång och sex tvärsöver. Byn på *Ahe* ligger i lagunens sydvästra hörn, cirka sex sjömil från passagen. Leden är väl prickad hela vägen ner. Vi ankrar strax utanför bryggan i kristallklart turkosfärgat vatten.

Lördag 10 maj och det är tidig revelj, klockan 05.50. Vi äter frukost och tänker sedan dra upp ankaret och ge oss iväg. Men ankaret sitter fast i ett korallhuvud på åtta meters djup. Vattnet är så klart att vi

ser precis hur linan har snott sig runt korallen. Jag gör ett försök att dyka, men det är lite för djupt för att jag skall klara av det. Jag simmar in till bryggan där tre killar ligger och sover, eller kanske har sovit. En av dem, *Tina* ställer upp för att dyka. Han är duktig och får loss ankaret på andra försöket. Vi tycker det är värt en rejäl slant.

Vi är klara klockan 06.30 och styr ner mot *Reianui-passet* där vi lätt slinker igenom med en kraftig medström. Vinden är svag som vanligt på morgnarna, så vi börjar med motorgång på kompasskurs 208°, mot *Tahiti*!

Ahe –Tahiti

Lördag morgon 10 maj och vi har just passerat ut genom *Reianui-passet* vid *Ahe* och sätter kurs sydväst mot *Tahiti*.

Distansen dit är cirka 270 sjömil, vilket betyder att vi bör vara framme måndag eftermiddag eller kväll.

Vi har haft en del problem med solhöjderna på sistone. Emellanåt hamnar ortlinjerna ända upp till 10 sjömil fel. Samma sak händer nu när vi mäter vid middagstid och nu vet vi ganska exakt var vi är. Vid 18-tiden tar vi ett stjärnfix på standardstjärnorna *Sirius*, *Canopus* och *Betelgeuse*. Precis som förra gången visar krysset från de två första exakt läge, medan *Betelgeuse* som vanligt vill ha oss några sjömil åt öster. *Betelgeuse* är den något rödaktiga stjärnan i *Orion* och lättast att identifiera. Vi funderar på om den har något emot oss och varför den inte vill visa oss rätt. Jag har kontrollerat sextanten och kan inte finna att det skulle vara något som ger konstant vinkelfel.

Det gäller ju att vara försiktig här, så vi utnyttjar även radiofyren på *Manihi* som komplement när vi siktar in oss på passet mellan *Rangiroa* och *Arutua*. Det är fortfarande motorgång på kvällen och Styrman Karlsson har gått i strejk, så vi

måste handstyra. Emellanåt stannar vi motorn och lyssnar efter ljud från bränningar. Inget hörs eller syns, så vi slinker igenom utan problem.

På efternatten lägger Yanne plötsligt av, det är soppatorsk! Slarvig uppföljning, jag trodde det fanns mera kvar i tanken. Nåväl, det är bara att fylla på och lufta systemet. Luftningsproceduren går nu ganska smidigt. Det blir inte mycket sömn för någon av oss den här natten.

Äntligen kommer lite vind, så vi kan slå ifrån motorn och sätta båda genuorna vid 10-tiden. Vi har då motorkört i över 27 timmar sedan *Ahe*! Söndagens middagsposition noteras till S 15° 43' /W 147° 35, 112 sjömil från *Ahe*.

Det dyker upp lite krämpor, vi har båda var sitt sår på ett ben som är infekterat och vätskar sig. Det är troligen no-nos-bett som inte skötts om tillräckligt. Min högra fot har svullnat och Birgit har ont i ryggmusklerna. En del av sådana problem beror nog på det myckna stillasittandet i båten. Mera motion blir det när vi hittar en ö stor nog!

Måndag 12 maj och det mulnar alltmer och vinden vrider emot. Vi byter genuan mot kryssfock mitt under en kraftig regnskur. Radiopejling på FXI visar att vi satts åt styrbord under natten. Vi svänger upp rakt emot men har inte helt koll på hur långt vi gått under natten. Enligt loggen har vi 60 sjömil kvar, det skall till bra speed om vi skall komma fram i dagsljus. Vi gör tydligen inte den farten, för när vi siktar *Tahiti* i regndiset och passerar *Pt Venus* på nordostsidan är det redan mörkt. Fyren blinkar dock välkomnande var 5:e sekund.

Tahiti

Tahiti heter på polynesiska *Otaheiti* uttrycket känns väl igen som någon plats långt bortiväg... ..

Avsändare: Belinda Embjör-Lundberg,
Lindalsvägen 53A, 13550 Tyresö

Det är huvudön i *Franska Polynesien* med huvudstaden *Papeete* och ingår i den östra ögruppen i *Sällskapsöarna*. Uttrycket, *Society Islands*, myntades av *James Cook*, som tyckte att öarna ligger tätt tillsammans och borde således "ha sällskap" av varandra. Den östra gruppen ligger i riktning mot passaden och kallas därför *Windward Islands* (Franska: *Îles du Vent*. Svenska: *Öarna över vinden*). Förutom Tahiti ingår i gruppen grannön *Moorea*, samt några mindre atollöar. Detta är ett område som till geologisk ålder ligger mellan *Marquesas* och *Tuamotus*. Öarna reser sig brant och dramatiskt ur havet och är dessutom skyddade av korallrev.

Nu gäller det att hitta hålet in mot *Papeete*. Det är ju en stor hamn så inseglingssäcken bör vara väl bojad. Vi går nu för motor för att ha hög beredskap att gå upp mot vinden, som nu är dikt babord och rakt emot inseglingskursen på 150°. Spännande, skall vi se inseglingsbojorna i mörker och dis? Jo, det gör vi så småningom och även ensljusen iland syns tydligt.

Jag håller koll på bojar och ensljus och Birgit sitter vid rodret. Hon kämpar hårt och har nätt och jämt kraft att hålla *Miss My* på kursen i de höga dyningarna. Så är vi plötsligt inne i hamnområdet, kontrasten är slående mot det upprörda inloppet. Vi ser nya ensljus nere åt babord och segelbåtar skymtar med förtöjning mot land. Mellan en djonkliknande båt och

en röd segelbåt ser det ut att vara ett utrymme stort nog för *Miss My*. Vi tränger oss in där och får hjälp med linor iland av besättningen på segelbåten. Den visar sig vara fransk och vi får även färskt bröd av de trevliga fransmännen.

Klockan är åtta på kvällen och det är skönt att komma till ro. Senaste dygnet har varit jobbigt, speciellt för Birgit, som känner sig öm i hela kroppen och ganska krasslig.

(fortsättning följer i nästa nummer)

Styrelsen önskar alla medlemmar

En God Jul & Ett Gott Nytt År

